

ITALO

SVEVO

ZENO'NUN
BİLİNCİ

Çeviri: NEYYİRE GÜL İŞİK

ITALO SVEVO
ZENO'NUN
BİLİNCİ

Can Modern

Zeno'nun Bilinci, Italo Svevo

İtalyanca aslından çeviren: Neyyire Gül Işık

© 1998, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1998

9. basım: Ekim 2021, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Emrah Serdan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3016-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750730160

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ITALO SVEVO
ZENO'NUN
BİLİNCİ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Neyyire Gül Işık

♥can

Italo Svevo'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yaşlılık, 1998

Kötü Bir Şaka, 2007

Hayat İşte, 2012

ITALO SVEVO, 1861'de İtalya'nın Trieste kentinde doğdu. 1892'de yayımlanan ilk romanı *Hayat İşte*, içedönük, çözümleyici yapısı ve başarısızlığa mahkûm kahramanının acılarını betimleyişi bakımından roman türüne büyük yenilikler getirmesine karşın fazla ilgi görmedi. 1898'de yayımlanan *Yaşlılık*'ın da ilgi görmemesi üzerine yazmayı bıraktı. James Joyce'la tanışması, Svevo'nun yazgısını değiştirdi. Romanları Joyce tarafından çok beğenilince Svevo, *Zeno'nun Bilinci*'ni (1923) öbür kitapları gibi kendi olanaklarıyla yayınladı. Birkaç yıl sonra Joyce, romanı tanımış iki Fransız eleştirmene gönderince, Svevo bir anda üne kavuştu. Şair Eugenio Montale'nin övgü dolu eleştirilerine karşın İtalya'da tanınması zaman aldı. Svevo, *Zeno'nun Bilinci*'nin devamı niteliğindeki bir roman üzerinde çalışırken, 13 Eylül 1928 günü bir araba kazasında öldü.

NEYYİRE GÜL IŞIK, Ankara'da doğdu. Yükseköğrenimini Floransa Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nde tamamladı. İÜ Edebiyat Fakültesi'nde İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı ile İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda öğretim üyeliği yaptı. Gasset, Svevo, Ibáñez, Goytisolo, Sciascia, Tabucchi gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı. Yaşar Kemal'in *Sarısıcak* adlı kitabı ile Nâzım Hikmet'in *Memleketimden İnsan Manzaraları*'nı İspanyolcaya çevirdi; *İspanya: Bir Başka Avrupa* adlı bir kitap yayınladı. Halen Complutense Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı dersleri veriyor.

I

Önsöz

Ben bu öyküde kimi zaman pek de hoş gitmeyecek sözlerle anılan doktorum. Psikanalizden anlayanlar hastanın bana beslediği hıncın nasıl açıklanacağını bilirler.

Psikanalizden söz etmeyeceğim, çünkü burada yeterince söz konusu oluyor zaten. Hastamı yaşamöyküsünü yazmaya zorladığımdan ötürü özür dilemeliyim; psikanaliz araştırmacıları böyle bir yeniliğe burun kıvracaklardır. Ama hastam ihtiyardı, böyle anımsayacak olursa geçmişten yeniden can bulur, yaşamöyküsü ruhsal çözümleme yolunda iyi bir adım olur, diye düşündüm. Bugün hâlâ düşüncemin doğru olduğunu sanıyorum, çünkü umduğumdan da başarılı sonuçlar verdi, eğer hastam tam canalıcı noktasında tedaviyi bırakıp anılarını uzun uzadıya, sabırla çözümleyerek gerçekleştirdiğim çalışmanın meyvesini elimden almasaydı daha da parlak olurdu bu sonuçlar.

Anılarını, öcümü almak için yayımlıyorum, umarım buna pek öfkelenir. Ancak şunu da bilsin ki, bu yayımdan elde edeceğim yüklü kazancı kendisiyle paylaşmaya hazırım, tek koşulum tedavime dönmesi. Kendi kendisini tanımaya ne de meraklı gözüküyordu! Burada üst üste yığıldığı onca gerçekle onca yalanı yorumlayınca ne sürprizlerle karşılaşacağını keşke bilse!..

Doktor S.

II

Giriş

Çocukluğumu görmek, ha? Elli yılı aşkın bir zaman var aramızda, feri sönmüş gözlerimle yine de seçebildim, ama hâlâ yansıttığı ışık çeşit çeşit engellerle perde-leniyor, gerçek ulu dağlar bunlar: yaşamımın tüm yılları ve birkaç saati.

Doktor dedi ki, ille de o denli uzaklara bakmakta ısrar etmemeliymişim. Geçmişim için yakın olaylar da değerliymiş, özellikle de bir önceki gecenin hayalleri, düşleri. Ama biraz çekidüzen de gerekli yine. Ta başından başlayabilmek için, bugünlerde uzun süre Trieste'den ayrılan doktoruma hoşça kal der demez, yalnızca onun işini kolaylaştırmak amacıyla, bir psikanaliz kitabı satın alıp okudum. Anlaması güç değil, ama pek sıkıcı.

Yemeğimi yedikten sonra şöyle rahatça bir koltuğa yerleştim, elimde kalemimle bir kâğıt parçası var. Alnım kırışksız, çünkü zihnimden her türlü çabayı sildim. Düşüncem benden kopukmuş gibi gözüküyor. Görüyorum işte. Yükseliyor, alçalıyor... onun işi de bu zaten. Kendisinin düşünce olduğunu, görevinin dile gelmek olduğunu anımsatayım diye sözcüklerin her biri bir alay harften oluşmuş ve buyurgan bugünüm yeniden canlanıp geçmiş gölgeliyor.

Dün kendimi alabildiğine koyvermeyi denedim.

Deneyim deliksiz bir uyku ile noktalandı, elde ettiğim tek sonuç adamakıllı dinlenmek, bir de o uyku sırasında önemli bir şeyler gördüğüm duygusuydu, garip bir duygu. Ama unutulmuş, sonsuza dek yitirilmişti.

Elimdeki kalem sayesinde uyanık kalıyorum bugün. Geçmişimle hiçbir bağıntıları olmayacak garip hayaller görüyorum, görür gibi oluyorum; bir lokomotif sonu gelmez vagonlarını ardından sürükleyerek oflaya pufloya bir yokuşu tırmanıyor; kim bilir nereden gelmiş, nereye gidiyor ve şimdi neden buradan geçiyor!

Uyku ile uyanıklık arasında aklıma geliyor: Benim kitaba bakılırsa bu yöntemle insan ilk çocukluğunu, hatta kundaktaki dönemini bile anımsayabilirmiş. Gözümün önüne hemen bir kundak bebeği geliyor, ama neden ben olayım ki? Hiç de bana benzemiyor, sanırım birkaç hafta önce baldızımın doğurduğu bebek bu, elleri mini minnacık da gözleri koskocaman diye handiyse bir mucizeymiş gibi bize gösterdilerdi. Zavallı çocuk! Nerede kaldı çocukluğumu anımsamak! Şimdi kendi çocukluğunu yaşayan seni bile uyaramıyorum, onu ileride anımsamanın zekân ve sağlığın açısından ne denli önemli olduğunu bile anlatamıyorum. Yaşamını, hatta yaşamının seni iğrendiren nice bölümlerini belleğine kazımanın yerinde bir iş olacağını ne zaman anlayabileceksin acaba? Sen bu arada dünyadan habersiz, zevk peşinde, minimini bedenini araştırmaktasın ve o güzelim keşiflerin seni acıya, hastalığa iletcek, bunu hiç istemeyen kimseler bile yine aynı yola sürecekler seni. Elden ne gelir? Beşiğini esirgemenin yolu yok ki! Esrarlı bir karışım oluşmada senin bağrında, minicik bebek! Her geçen an bir kimyasal ayıraç katıyor içine. Binbir hastalık olasılığı ile karşı karşıyasın, tüm anların temiz olamaz çünkü. Hem sonra –minicik yavru!– tanıdığım kişilerin kanındansın sen. Şimdi akıp giden dakikalar te-

miz bile olsalar, seni hazırlamış olan nice yüzyıllar arı değildi kuşkusuz.

İşte uykudan önce üşüşen görüntülerin çok uzağında yım artık. Yarın yeniden deneyeceğim.

III

Sigara tiryakiliği

Derdimi açtığım doktor çalışmaya sigara tiryakiliğimin bir tarihsel çözümlemesini yaparak başlamamı öğütledi:

“Oturun, yazın! Bakın kendi kendinizi nasıl olduğunuz gibi göreceksiniz sonunda.”

Sanırım, sigara tiryakiliğimi o koltukta düşünmeye gitmeksizin, burada masamda anlatabilirim. Nasıl başlayacağımı bilemediğimden, hepsi de şu elimdekine benzeyen sigaralardan yardım diliyorum.

Bugün ilk iş olarak unuttuğum bir şeyi keşfediyorum. İçtiğim ilk sigaralar piyasadan çekilmiş, 1870’lerde Avusturya’da üzeri iki başlı kartal damgalı, karton kutularda satılan sigaralar vardı. İşte; o kutulardan birinin çevresine hemen birkaç kişi toplasıveriyor, adlarını anımsamama yeterli bazı özelliklerini de seçiyorum, ama beklenmedik karşılaşmadan ötürü beni duygulandırmaya yetmiyor bunlar. Daha fazlasını elde etmeye çalışıyor, koltuğa gidiyorum; insanlar soluklaşıyor, yerlerini benimle alay eden soytarılar alıyor. Cesaretim kırılıyor, yeniden masaya dönüyorum.

Görüntülerden biri, biraz çatlak seslisi Giuseppe’ydi, ben yaşlarda bir çocuk, öteki benden bir yaş küçük erkek kardeşimdi, yıllar önce öldü. Galiba babası Giuseppe’ye

avuç dolusu para veriyor, o da bize o sigaraları armağan ediyordu. Ama kardeşime benden çok sigara verdiğine eminim. Bu yüzden kendime başka sigaralar da bulmak zorunda kalmıştım. Giderek işi hırsızlığa vardurdım. Yazın, babam yeleğini yemek odasında bir sandalyenin üzerine bırakırdı, cebinde de her zaman bozuk paralar bulunurdu: O değerli kutuyu almam için gereken on parayı oradan sağlıyor, hırsızlığımın sakıncalı ürününü uzun süre tutmamak için kutudaki on sigarayı peş peşe içiyordum.

Bütün bunlar bilincimde el altında hazır bekliyordu. Kafamda ancak şimdi canlanışları, önemli olabileceklerini daha önce bilemediğimdenidir. İşte kötü alışkınlığımın kökenini saptadım, belki de iyileşmişimdir bile, kim bilir? Denemek için son bir sigara daha yakayım, belki de hemen iğerendir, fırlatıp atarım.

Sonra, bir gün babamın beni elimde yelekle yakaladığını anımsıyorum. Ben ise şimdi olsa hiç elimden gelmeyecek, şu anda bile beni iğerendiren bir yzszlkle (kim bilir, belki de bu iğerennem iyileşmeme çok yardımcı olur), merak ettim de düğmelerini sayıyordum, dedim. Babam matematik ve terzilik hevesime gülüp geçti, parmaklarımın yeleğin cebinde olduğunu da hiç fark etmedi. Aslında artık yerinde yeller esen masumiyetime yönelen o glşn, beni ondan sonra almaktan alıkoymaya yettiğini söyleyebilirim kendi onuruma. Yani, aslında yine çaldım, ama bilmeden. Babam yarıya kadar iilmiş Virginia purolarını evde şuraya buraya, masaların dolapların üzerine iliştirip bırakırdı. İhtiyar hizmetçimiz Catina'nın onları kaldırıp attığını da sanıyorum. Gidip işte o puroları gizlice içiyordum. Beni nedimli rahatsız edeceklerini de bildiğimden, daha elimi atarken mide bulantısından tüylerim diken diken oluyordu. Sonra ta alnım soğuk terlerle kaplanana dek, mi-

dem bulanana dek içiyordum onları. Çocukluğumda enerjiden yoksun olduğum söylenemez doğrusu.

Babamın beni bu alışkanlıktan da nasıl vazgeçirdiğini çok iyi anımsıyorum. Bir yaz günüydü, bir okul gezintisinden eve yorgun ve terden sıırıslıklam dönmüştüm. Annem soyunmama yardım etmiş, sonra beni bir bornoza sarıp uyuyayım diye sedire yatırmıştı, kendisi de aynı yere ilişip dikiş dikmeye koyuldu. Uyumak üzereydim, ama gözlerim hâlâ güneşle doluydu, bir türlü kendimden geçemiyordum. O çağda büyük bir yorgunluktan sonraki dinlenmenin tatlılığı başlı başına bir görüntüymüş gibi belleğimde capcanlı duruyor, artık yok olmuş o sevgili beden hâlâ yanımdaymışçasına açık seçik.

Biz çocukların oynadığımız, şimdi bu yer kıtlığında iki bölmeye ayrılmış olan, serin, kocaman odayı anımsıyorum. Kardeşim sahnede görünmüyor, bu garibime gidiyor, düşünüyorum da, aslında o geziye onun da katılmış olması, daha sonra da benimle birlikte dinlenmesi gerekirdi. Yoksa o kocaman sedirin öteki ucunda da o mu uyumuştı? O yere bakıyorum, ama boş gibi geliyor. Yalnız kendimi görüyorum; dinlenmenin tatlılığı, annem, sonra sözcüklerinin yankılandığını duyduğum babam. İçeri girmiş ve beni hemen görmemişti, çünkü yüksek sesle, “Maria!” diye çağırırdı.

Annemin dudaklarından hafif bir ses döküldü, eliyle beni gösterdi, uykuya daldım sanıyordu, oysa tüm bilincimle uykunun üzerinde yüzüyordum ben. Babamın beni rahatsız etmemeye zorlanması öylesine hoşuma gidiyordu ki, hiç kıılmıdamadım.

Alçak sesle yakındı babam:

“Deli mi oluyorum ne! Yarım saat önce şu dolabın üstüne bir yarım puro bıraktığıma emin gibiyim, ama şimdi bulamıyorum. Her zamankinden de kötüyüm, kafam darmadağınık.”

Annem de alçak sesle yanıtladı, ama beni uyandırmak korkusu ile neşesini güç tuttuğu belliydi:

“Ama yemekten sonra o odaya kimse girmede ki.”

“İşte ben de bunu bildiğim için deli olasım geliyor ya,” diye mırıldandı babam.

Dönüp çıktı odadan.

Gözlerimi aralayıp anneme baktım. İşine dönmüştü, ama hâlâ gülümsüyordu. Babamın korkularına böyle gülümsüyordu, kuşkusuz onun delirmek üzere olduğunu düşünmüyordu. O gülümseme belleğimde öylesine yer etmişti ki, günün birinde karımın dudaklarında görünce hemen tanıyiverdim.

Kötü alışkanlığımı parasızlık kösteklemedi, yasaklamalar büsbütün azdırdı.

Akla gelebilecek her deliğe gizlenip uzun uzadıya sigara içtiğimi anımsıyorum. Ardından tüm bedenimi saran bir iğrenme duygusu izlediğinden ötürü, karanlık bir mahzende yarım saat kaldığımı da anımsıyorum; yanımda başka iki çocuk daha vardı, ama belleğimde giysilerinin çocuksu olduğundan başka bir şey bulamıyorum: kendi başlarına ayakta duran iki minik pantolon, içlerindeki bedeni zaman silip götürmüş. Bir yığın sigaramız vardı, kısa sürede kim daha çoğunu kül edecek, görmek istiyorduk. Yarışı ben kazandım ve bu garip eylemin verdiği rahatsızlığı kahramanca gizledim. Sonra güneşe, havaya çıktık. Sersemlemiştim, yere düşmemek için gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Kendimi topladım, zaferimle böbürlendim. İki küçük adamdan biri o zaman şöyle dedi:

“Ben yarışı kaybettiğime aldırmiyorum ki. Ancak gerektiği kadar sigara içerim ben.”

Sağlıklı sözleri anımsıyorum da, o anda bana dönük olması gereken ve sağlığı kuşku götürmeyen o küçük yüzü anımsamıyorum.

Oysa o zamanlar sigarayı, nikotin tadını, beni düşürdüğü durumu seviyor muydum, nefret mi ediyordum, bilmiyorum. Hepsinden nefret ettiğimi öğrenince daha da beter oldu. Öğrendiğimde yirmi yaşlarındaydım. O zamanlar birkaç hafta şiddetli bir boğaz ağrısı çektim, ateşim de yükselmişti. Doktor yataktan çıkmamamı ve kesinlikle sigara içmememi öğütledi. O kesinlikle sözcüğünü anımsıyorum. Yüreğimde bir yara açıldı, ateşin rengine boyandı: Koskoca bir boşluktu ve bu boşluğun çevresinde hemen oluşan ağır basınca dayanacak hiçbir şey yoktu.

Doktor çıkıp gittiğinde babam (annem yıllar önce ölmüştü), ağızında koskoca bir puro ile bir süre yanımda kalıp bana arkadaşlık etti. Giderken alev alev yanan alnımı usulca okşadı, “Sigara yok, karışmam ha,” dedi.

Korkunç bir tedirginliğe kapıldım. “Madem bana dokunuyormuş bir daha hiç sigara içmeyeceğim,” diye düşündüm, “ama son bir sigara içmek istiyorum.” Bir sigara tellendirdim, belki de ateşimin büsbütün yükselmesine, her solukta bademciklerimin sanki bir kor parçası değmiş gibi yanmalarına inat, tedirginliğimin yok olup gittiğini duydum. Sigarayı bir adağı yerine getirilmişçesine özenle sonuna kadar bitirdim. Yine korkunç acılar içinde, hastalığım boyunca birçok sigara daha içtim. Babam ağızında purosunu ile gidip gelip, “Aferin,” diyordu, “birkaç gün daha sigarasız dur, sapaşağlam olacaksınız!”

Bu cümleyi duymak, onun çabuk, çabucak çekip gitmesini, sigarama sarılma olanağı vermesini dilememe yetiyordu. Daha çabuk uzaklaşsın diye uyur gibi yaptığım da oluyordu.

O hastalık ikinci iletime tutulmama neden oldu: birinci illetimden kurtulma çabasına yani. Giderek günlerim sigaralarla ve sigarayı bırakma kararları ile doldu; hemen söyleyeyim de içimde kalmasın bari, zaman za-

man bugün bile öyle. Yirmi yaşımıdayken tutulduğum son sigara debelenmesi hâlâ durdu sayılmaz. Kararım o denli güçlü değil artık, zayıflığım da ihtiyar ruhumda daha büyük bir hoşgörü ile karşılanıyor. İnsan ihtiyarladı mı, yaşama da, getirdiği her şeye de gülümseyip geçiyor. Hatta diyebilirim ki, bir süredir bol bol sigara içiyorum ve... bu son olsun diye niyetlenemiyorum.

Bir sözlüğün kapağına süslü püslü bir yazı ile şu kaydı düşmüşüm:

“Bugün, 2 Şubat 1886, hukuk öğreniminden kimya öğrenimine geçiyorum. Son sigara!”

Çok önemli bir son sigaraydı. Ona eşlik eden tüm umutlar aklımda. Yaşamın çok uzağındaymış gibi gelen Kilise Hukuku'na içermiştim, bir deney tüpüne sıkışmış da olsa, yaşamın ta kendisi olan bilime koşuyordum. O son sigaranın tam anlamı etkinlik (hatta eliştiriliği), sade, sağlıklı, huzurlu düşünceler dileğiydi.

İnanmadığım zincirleme karbon bileşimlerinden yakayı kurtarmak için Hukuk'a geri döndüm. Ne çare! Yanılmıştım, yanılmıyım bir son sigara ile noktalamışımın tarihini de bir kitabın kapağına kaydetmişim. Bu da önemliydi, karbon zincirlerini sonunda kırmış, benim, senin, onun hakkının sonu gelmez karmaşıklığına en iyi niyetlerimle dönüyordum. Elişi yeteneğinden de pek nasibimi alamadığımdan, kimyaya yatkın olmadığım ortaya çıkmıştı. Bir yandan baca gibi sigara tütürürken, nasıl yetenekli olsundu ellerim?

Şimdi burada kendi kendimi çözümlüyorum ya, bir kuşku düşüyor içime: Yoksa ben sigaraya kendi yeteneksizliğimin ayıbını yükleyebilmek için mi öylesine tutkundum? Acaba sigara alışkanlığımdan vazgeçsem o umduğum güçlü, üstün adam olur muydum? Belki beni tiryakiliğime zincirleyen de o kuşku olmuştur, çünkü insanın kendisini gizli kalmış bir büyük adam sanması ra-

hat bir yaşam biçimidir. Ben bu savı gençliğimdeki zayıflığımı açıklayabilmek için ileri sürüyorum, gel gelelim buna kesinlikle inandığımı söyleyemem. Şimdi ihtiyarladım, kimsenin benden bir şey beklediği yok, ama yine de sigara ile sigarayı bırakma kararı arasında mekik dokuyorum... O kararların bugün ne anlamı var ki? Acaba Goldoni'nin anlattığı o sağlık meraklısı ihtiyar gibi, ömrümü illetli geçirdikten sonra sağlıklı ölmek mi istediğim?

Bir kez öğrenciliğimde evden taşınmıştım da, odamın duvarlarını tarihlerle doldurmuşum diye parasını cepten verip duvar kâğıdını değiştirmek zorunda kalmıştım. Belki o odadan ayrılışımın nedeni de giderek kararlarımın mezarına dönüşmesindendi, orada kaldıkça artık başka bir karar veremezmişim gibi geliyordu.

Galiba sigara son olunca tadı da bir hoş oluyor. Öteki sigaraların da kendilerine göre bir tatları var ama, öylesine lezzetli değil. Son sigaranın tadı insanın kendi kendisini yendiği duygusundan, yakın bir gelecekte güçlü ve sağlıklı olacağı umudundan kaynaklanır. Öteki sigaraların da kendilerine göre bir önemleri vardır, çünkü onları yakarken özgürlüğümüzü ilan ederiz; güçlü, sağlıklı gelecek yine ufuktadır, birazcık ileriye itilmiştir, o kadar.

Odamın duvarlarındaki tarihler çok değişik renklerde, kimi yağlıboya ile yazılmıştı. En safça bir inanışla yinelenen karar bir öncekini gölgede bırakan bir renkten güç almıştı. Kimi tarihleri sayıların uyuşmasından ötürü yeğlemiştım. Geçen yüzyıldan bir tarih kalmış aklımda, kötü alışkanlığımı kapatmak istediğim tabutu sonsuza dek mühürler sanmıştım: "1899 yılının dokuzuncu ayının dokuzuncu günü." Ne anlamlı, değil mi? Yeni başlayan yüzyıl da başka uyumlar yapan yeni tarihler getirmişti: "1901'in birinci ayının birinci günü." Bana öyle geliyor ki, o tarih yinelenecek olsa bugün bile yeni bir yaşama başlamak elimden gelirdi.

Svevo'nun başyapıtı sayılan, onun tüm deneyimlerini özetleyen, ulaşabildiği tüm gerçeği dile getiren **Zeno'nun Bilinci**, yarıda kalan bir ruhbilimsel çözümlemenin öyküsüdür. Savaşın patlaması endüstri etkinliklerine zorunlu bir kısıtlama getirerek Svevo'nun kendini yazına adayabilmesine olanak yaratır. İtalyan ordusunun Trieste'ye girmesinden dört ay sonra tamamladığı **Zeno'nun Bilinci** çeyrek yüzyıllık bir aradan sonra 1923'te yayımlanır. Bireyin yalnızlığının ve toplum içindeki iflasının psikolojik incelenmesidir bu roman.

Öykü fazlasıyla kişiye özel, dolaylı, fazlasıyla ayrıntılı başlar, yavaş yavaş Zeno'nun kişiliği, ruh yapısının gelişmesi, olaylarda etkileşimi izlenir. Anlatım yer yer beklenmedik genellemelerle özel koşulların sonucu olan öznel düzlemde, insanoğlunun varoluş koşullarını içeren evrensel düzleme kaydırılır. Bu koşullar sağlıklı mıdır, değil midir? Sorun budur. Yaşam düpedüz bir hastalık mıdır ya da hastalık sanılan şey yaşamın kendisi midir? Nedir Zeno'nun çözümsüz hastalığı? "Yaşama illeti" mi? Zeno geçmişine eğilir, ömrü boyunca illetinden kurtulmaya çabalarken başvurduğu birbirinden zavallıca bin bir çareyi incecek, zehir gibi bir alayla sıralar. Ve sonunda iyileşir... mi acaba?

Neyyire Gül Işık

#İzYaşamYüküsü #Antikshraman #psikozaliz #kararsızlık #trajikomedî #ylyzlnkitapları

 can

canyayinlari.com | [+](#) | [📞](#) | [📱](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-3824-0

9 789750 730160